

MĚSTSKÁ KNIHOVNA VALAŠSKÉ MEZIŘÍČÍ
MĚSTO VALAŠSKÉ MEZIŘÍČÍ

SBORNÍK VÍTĚZNÝCH PRACÍ LITERÁRNÍ SOUTĚŽE MIROSLAVA KABELY

2016

LITERÁRNÍ SOUTĚŽ MIROSLAVA KABELY

***sborník nejlepších literárních prací
za rok 2016***

*Miroslav Kabela, *26.3.1938 - †20.2.2011
iniciátor a donátor soutěže*

Miroslav Kabela, psychiatr žijící v Holandsku měl od svých středoškolských studií úzký vztah k Valašskému Meziříčí. Po své emigraci se poprvé objevil v knihovně těsně po sametové revoluci s balíkem knih a tím začalo velké přátelství. Mnohokrát besedoval se čtenáři. Založil zde literární soutěž a finančně dotoval všechna ocenění. Vždy přečetl všechny soutěžní příspěvky a pokud mu dovolilo zdraví, osobně ocenil nejlepší autory. Dnes v této tradici pokračuje Město Valašské Meziříčí.

Milí čtenáři,

letos to byl již osmnáctý ročník Literární soutěže Miroslava Kabely, soutěže, kterou vyhláší město Valašské Meziříčí ve spolupráci s městskou knihovnou. V tomto sborníku jsou publikovány všechny oceněné práce. A bylo z čeho vybírat. V mladší kategorii hodnotila porota 22 prací a ve starší kategorii 27 prací.

V každé kategorii byla vyhlášena tři témata a jedno téma bylo společné pro obě věkové skupiny.

Kategorie a) 16 až 20 let, volný slohový útvar na téma:

- 1) *Kdo hledá přátele bez chyby, zůstane bez přátele*
- 2) *Příběh s kriminální zápletkou*
- 3) *Můj příběh*

Kategorie b) 13 až 15 let, volný slohový útvar na téma:

- 1) *Až já budu velká/ý, bude ze mě...*
- 2) *Pohádka na dobrou noc*
- 3) *Nejlepší prázdniny*

Téma společné pro obě kategorie:

Knihovna snů

Porota neměla snadnou práci, hodnotila především nápad a originalitu. Porota přivřela oči nad pravopisnými chybami, nedodržením rozsahu textu a tématu a žádná práce nebyla vyřazena. V mladší kategorii se porota jednoznačně shodla nad vítězi, ve starší kategorii už proběhla živá diskuze a bodování rozhodlo. Při vyhlášení témat nás vůbec nenapadlo, že byste o knihovně mohli psát jinak než o instituci. A mile jste nás překvapili, psali jste o snech. A na téma Knihovny snů porotu překvapil text, který byl značně odlišný od ostatních, pojednával o knihovně jako o souboru funkcí a procedur z hlediska programování. Autor si tak po zásluze odnesl zvláštní ocenění. Gratulujeme vítězům a děkujeme všem soutěžícím za jejich účast v soutěži. Přejeme jim hodně nápadů a hlavně štěstí v příštím 19. ročníku.

Zdeňka Smahlová

Vítězové literární soutěže

Kategorie:	Pořadí/Jméno:
A (16 – 20 let)	1. Jan Macháň 2. Bára Vránová 3. Tereza Škařupová
Zvláštní cena	Marek Černochoch
B (13 – 15 let)	1. Eliška Marková 2. Hana Bernhardová 3. Tereza Čtvrtníčková

Knihovna snů podle šestnáctiletého Marka Černochoch je jiná, než na jakou jsme zvyklí. Existuje ve virtuálním světě počítačů a určitě v ní nenajdete svá oblíbená díla. Marně budete pátrat po Harry Potterovi, nenajdete zde Pána prstenů ani Padesát odstínů šedi. Pro programátora mohou ale knihovny databázi být stejně vzrušující, jako pro jiného díla J. Rowlingové či J.R. Tolkiena. Navíc je jen otázkou jeho šikovnosti a umu, jaký příběh sám napíše, jaké drama zde rozehraje. To, že nefunkční či padající software může být pro uživatele velkou detektivkou, se jistě již v životě přesvědčil mnohý z nás. Tak jako svět fantasy umožňuje svému čtenáři navštívit mystická místa, tak i svět programovacích jazyků dává mnohým možnost popustit uzdu své fantazie, kreativity a abstraktního myšlení. Ke stejnému cíli, tedy k fungující aplikaci se totiž dá dostat mnoha způsoby a existuje nespočet možných řešení. Vítězí ti, kteří jsou svědomitější, pečlivější a nebojí se odvážných řešení. Fandím Markovi Černochochovi a přeji mu, ať jeho aplikace napsané v jakémkoliv programovacím jazyce, používající jakékoliv grafické rozhraní jsou vždy stabilní, uživatelsky přívětivé a plně funkční jak na platformě Windows tak třeba pod Linuxem.

*Robert Stržínek
starosta města*

U Splněných Snů

V úzké uličce v zapadlé části města, kde se z domů odlupovaly poslední zbytky omítky, stál krámeček. Nebyl ničím výrazný. Na první pohled by člověk ani nepoznal, že je stále v provozu. Nad starými dveřmi chyběl vývěsní štít a ve výkladních skříních nebylo nic než prach.

I přes to se občas z hlavní ulice oddělil člověk či dva, aby se vydali jeho směrem. Nedalo by se říct, že měli nějaký společný znak. Jednou to byl právník v obleku, jindy stavař s nohavicemi ještě od vápna. Někdy divadelní herečka v purpurových šatech a jindy zase postarší učitelka s kulatými brýlemi a kostkovanou sukní. Nikdy to však nebylo dítě.

Andrew byl malý chlapec, chodil ještě na základní školu. Žil se svou matkou a prarodiči v jednom domě. Jelikož byla jeho matka jediná pracující, vracel se Andrew ze školy sám. Občas se jen tak toulal městem. Nebýt ale deště, slejváku, který ho po cestě zastihl, nejspíše by nikdy nenašel tento staříčkový krámeček.

Byla mu zima, mokré vlasy mu spadly do očí, že sotva viděl. Neměl deštník a tak zaběhl do úzké uličky v naději, že najde úkryt. Jediný možný, který se v uličce nabízel, byl přímo před ním. Přeskočil velkou kaluž před vchodem a zmizel v obchůdku.

Dveře, ač vypadaly staře, ani nevrzly. Jak je za sebou rychle zavíral, aby nenatáhl studený vzduch dovnitř, zacinkal zvonkem zavěšeným nad nimi. Vevnitř bylo přítmí. Po bocích stály regály plné jakýchsi džbánů a hrnečků, uprostřed byl nízký stolek se svíčkami. V rohu místnosti stál krb, což bylo dosti neobvyklé. Praskaly v něm uhlíky a vyhříval celou místnost příjemným teplem. Seděl u něj ve velkém hnědém křesle starý muž a kouřil dýmku. Vyfoukl velký obláček kouře a vstal. Byl na svůj věk ohromně vysoký.

„Posaď se,“ vyzval chlapce a uvolnil mu místo v křesle.

Andrew se ho nebál, jeho hlas byl hluboký a sametový, nebylo v něm nic zlého. Vyskočil si do křesla a sundal si promoklou bundičku. Muž zmizel kdesi v zadní části obchůdku, když kolem chlapce prošel, ucítil Andrew slabou vůni skořice. Po chvíli se muž zase vrátil, nesl osušku, kterou dítěti nabídl a sám se posadil na štokrle.

„Jak se jmenuješ, chlapče?“ zeptal se ho.

„Andrew Fairchild, pane.“

„Těší mě, Andrew,“ řekl muž a potřásl si s chlapcem rukou.

„A jak se jmenujete vy?“ opáčil chlapec.

Muž mlčel, jen si ho prohlížel svými tmavými očima. Občas vyfoukl obláček dýmu, který osvěcen světlem z krbu pomalu stoupal vysoko ke stropu.

Když tak seděli, přikradl se k muži starý vypelichaný kocour a vyskočil mu na klín.

„To je Sen,“ představil chlapci kocoura. „Nediv se mu, že je tak škaredý, ale je pomalu stejně tak starý, jako jsem já,“ řekl a zasmál se.

V tom zacinkal zvonek, přišli zákazníci. Prodavač musel vstát, kocour přistál na podlaze a vrhl po páníčkově vyčítavý pohled. Byli to muž a žena, asi manželé, oba draze oblečení. Muž byl z levé strany celý mokrý. Zjevně jak držel deštník, který se právě horlivě snažil složit.

„Úplná průtrž mračen,“ postěžovala si žena.

Muž si něco zamumlal pod vousy. Měl protivnou náladu, jeho žena ho sem nejspíše přitáhla proti jeho vůli.

„Má sestra mi vás doporučila,“ pokračovala žena s úsměvem, jako by si toho ani nevšimla. „Prý nejste žádný šarlatán, ale spíše opravdový mistr svého oboru.“

„To mě těší, asi,“ odpověděl prodejce, mistr svého oboru, zatímco vyndával na stůl různé lahvičky.

„A co byste si přáli?“ zeptal se a obrátil pohled na manželský pár.

Andrew přestal poslouchat, sušil si vlasy starou, ale čistou osuškou. Kocour se mezi tím uvelebil vedle něj na opěradle hnědého křesla. Takhle zblízka nebyl vůbec škaredý a navíc pěkně předl, když ho Andrew drchlal za ušima. Zatímco si zákazníci vybírali, co chtěli, díval se do ohně a vůbec jim nevěnoval pozornost.

„Takže jeden romantický, pro dámu a jeden relaxační, tady pro pána,“ shrnul dosavadní rozhovor starý prodavač a popostrčil k nim dvě skleněné lahvičky. V obou byl kouř, jakási mlha. S jemně růžovou barvou ta první, se sytější béžovou druhá.

Muž začal, již s nacvičenou zručností vytahovat peněženku.

„Počkej, drahý,“ zastavila ho líbezně žena. Jemným gestem mu dala najevo, ať peněženku schová.

Starý prodejce se pousmál, přišlo mu až absurdní, že si lidé myslí, že vše je pouze otázka peněz. Že si lze vše koupit. Nechtěl peníze. Žena vytáhla na pult svou kabelku a nechala ho do ní se podívat. Po chvíli ho něco zaujalo, natáhl ruku dovnitř. Vytáhl krajkovaný kapesníček. Odněkud z pod pultu vytáhl velké krejčovské nůžky a jediným rychlým pohybem ustríhl rožek. Pak kapesníček zase složil a vrátil zpět. Manžel vypadal dost zmateně, starý muž se k němu naklonil a z rukávu obleku mu vytáhl chlup, asi psí. Oba předměty si vhodil do malých flakónků a malou úklonou se rozloučil se zákazníky. Pár se vydal do chladného, mlhavého odpoledne tam venku, a když se za nimi zavíraly dveře, šlo slyšet, jak muž šeptá ženě něco o bláznech.

„Oni vám neplatí?“ prolomil ticho, které uvnitř nastalo, Andrew.

„Mně ne, sami za to platí.“

Andrew chvíli přemýšlel, nad tím co starý majitel obchůdku řekl.

Muž se zase posadil vedle něj na štokrle.

Ne ale na dlouho. Hned jak vyfoukl první větší obláček skořicového kouře z dýmky, přišel další zákazník. A pak další. S ustávajícím deštěm se v krámku střídali zákazníci čím dál častěji. Odnášeli si lahvičky s kouřem roztodivných barev, výměnou za nedopalek cigarety, kvítek z vlasů, knoflík, či vlas.

„To jim prodáváte sny?“ zeptal se jednou Andrew, když v krámku zrovna nikdo nebyl. Už byl suchý a tak se procházel mezi regály, nakukoval do džbánů a hrnečků prazvláštních tvarů. Vždycky si k nim přivoněl a na chvíli ho zaplavila silná emoce. Strach, vztek, radost, nebo láska.

„Ano, to tady dělám. Chtěl bys snad taky nějaký?“ nabídl mu starý muž.

„Mně se ale zdají sny,“ odpověděl mu nevinně chlapec.

„To jim také, ale tady si mohou vybrat, o čem budou.“

„To mi přijde jako nuda,“ konstatoval Andrew.

Muž se usmál.

„A co podle tebe není nuda?“

„Procházet se městem, číst si nebo hrát si s kamarády.“

Starý muž jen žasl. Jak malé dítě má ve všem jasno. Jak hluboká pravda byla právě vyřčena ústy tohoto ani ne desetiletého klučiny.

„Přesně takhle za to platí. Když přijdou z práce, už se těší na to, o čem se jim bude zdát. Den za dnem chodí sem ke mně a kupují si své sny. Žijí své sny v noci.“

„Místo aby běhali venku,“ dodal Andrew.

Oba chvíli mlčeli, Andrew stále prohledával regály a Sen mu chodil v patách. Čím starší džbán vypadal, tím intenzivnější vůně v něm byla. Starý muž se posadil do křesla a začal si plnit dýmku.

„Co tady děláš, Andrew?“ ozval se najednou ženský hlas. Byla to jeho matka, stála ve vchodu. Vlasy měla rozčepýřené a čelo se ji třpytilo kapkami potu. Ano, musel to být pot, venku už nepršelo. Spíše než rozčileně ale zněla překvapeně.

„Ahoj, mami,“ vykřikl chlapec a skočil mámě kolem krku, vždycky ji strašně rád viděl. „Jak bylo v práci?“

„Pracovně. Jsem strašně utahaná a bolí mě záda,“ řekla už s úsměvem na tváři paní Fairchildová. Pak dodala: „Pojď, půjdeme domů.“

Andrew si rychle zbalil věci, bundičku a batoh, co ležely před krbem.

„Mohla bych požádat o jeden,“ obrátila se matka na prodavače, ale větu nedořekla.

„Ne, mami,“ zastavil ji Andrew. „Dneska si lehnu k tobě, žádný sen nepotřebujeme.“

Matka jen nevěřicně koukala na svého syna a nechala se jím dotáhnout až ke dveřím.

„Nashledanou,“ loučil se.

„Jdi ještě poděkovat, Drew.“

Andrew přikývl a přiběhl ke starému pánovi. Obejmul ho. To starý pán nečekal, zakašlal se. Z nosu i úst mu vyšel kouř z dýmky. Byl tak vysoký, že mu chlapcova hlava sahala někam po kolena. Sehnul se za malým chlapcem.

„Děkuju moc,“ řekl po chvíli.

„Není za co,“ odpověděl mu a usmál se na něj.

Vtiskl mu do dlaně cosi malého a šedého. Andrew se podíval na cosi na dlani, byl to chlup z kocoura.

„Chlup ze Sna, na lepší usínání,“ vysvětlit muž.

„Můžu se ještě na něco zeptat?“

„No, můžeš.“

„Co je váš sen?“ zeptal se nakonec Andrew.

Muž se odmlčel, Andrew ho zaskočil, takovouto otázkou.

„Drew, pojď už,“ volala chlapce matka.

Andrew, se starce pustil. Pohladil Sna, který seděl na pultu a doběhl za matkou ke vchodu. Chytil se ji za ruku. Oba se rozloučili.

„Děkuji vám. Za všechno,“ poděkovala matka ještě.

Muž se jen uklonil, jako to dělával pokaždé, když se loučil se zákazníky. Dveře se za nimi zavřely. Andrew ještě naposledy zamával, než se s matkou vydali směrem k hlavní ulici.

„Sen, co je můj sen, Sne? Pověz kamaráde.“

Kocour se protáhl a skočil mu na rameno. Kde se mu opřel o hlavu a začal příst.

„Asi máš pravdu. Vždycky jsem si přál mít syna, vid’.“

Jan Macháň

Můj příběh – šťastný konec trochu jinak

Princ si pak vzal Sněhurku a oba žili šťastně až do smrti...

Jasně. Jak taky jinak. Vyhnali zlou královnu, udělali z ní bezdomovkyni, psance a všeobecně neoblíbenou osobu a pak se uvelebili v jejím paláci. Zkrátka happy end se všim všudy. Ale co královna? Ví vůbec někdo, jak to s ní bylo dál?

Samozřejmě, že neví. Jak by se taky svět mohl dozvědět, jak jsem dopadla, když ta vyhublá bledule tu trapnou historku s jablkem a jedem vyžvanila snad každému, kdo šel kolem. A co myslíte? Zajímalo někoho, že zatímco ona brázdila království v luxusních kočárech, pořádala drahé večírky, kde šampaňské teklo proudem a rozhazovala mé těžce nabyté bohatství, já musela žebrať o jídlo, přespávat po lesích a poslouchat urážky ostatních obyvatel pohádkové říše? No ovšem, že ne. Jak světem lidí, tak i tím pohádkovým totiž hýbou peníze (ano, zní to absurdně, ale je to tak) a není divu, že pokud chcete úspěšný příběh, je potřeba ukazovat jen to, co lidé chtějí vidět. Což určitě není zubožená babice. Na druhou stranu, ono to ani se zamilovanými dvojicemi není tak růžové. Popelce to vydrželo asi měsíc, ale výdaje za boty nakonec přesáhly únosnou mez (jakby taky ne, ztratit botu jednou je náhoda, ale na každém večírku, to už je rozežranost) a princ jí dal vale. Aby se předešlo úniku takových informací, vymyslely chytré hlavy formuli: „Žili spolu šťastně až na věky,“. Šest slovíček, co dokáží zamést vše pod koberec. Bohužel to platí jen pro privilegované, mezi které já nepatřím.

Co mi tedy zbývalo? Mohla jsem plakat nad rozlitym mlékem, proklínat Sněhurku, prince i těch sedm zloprcků, nebo se sebrat a něco udělat. Ale co? V pohádkovém světě pro mě místo nebylo. Ale když vám život zavře jedny dveře, další se naopak otevrou. Po vzoru ostatních neúspěšných bytostí, jimž byl jejich šťastný konec bez milosti odepřen, jsem se rozhodla zkusit štěstí ve světě lidí.

Ano, skeptici nyní namítnou, že žádná pohádková postava nemůže jen tak opustit vlastní příběh, ale věřte mi, zase tak těžké to není. Pokud vás vyženou, už v podstatě nejste jeho součástí a nic vás k němu neváže. Rampelník to taky udělal a nyní vlastní sérii úspěšných casin, dokonce mu prý patří i nějaké město kdesi v poušti v Severní Americe. Nebudu popisovat, jak přesně se dá z našeho světa přejít do lidského, protože se jedná o komplikovaný proces, kterému sama pořádně ani nerozumím, ale jakmile se jednou rozhodnete, není cesty zpět. Je to taková sázka do loterie. Nikdy předem nevíte, jak se vám bude v novém světě dařit, ale upřímně, může být něco horšího, než vystupovat jako „ta šílená ženská, co tráví lidi jablkem“? Asi sotva.

Už po prvních pár dnech mi došlo, jak zásadně se lidská říše liší od té pohádkové. Ale neříkám, že je to špatně. První a nespornou výhodou je, že to, co se ve světě pohádek bere jako zlé a špatné, je u lidí naprosto běžné a normální. Chcete lepší místo ve firmě? Začněte osobu, které patří pomlouvat, šířit o ní drby, donášet na ni a voila, máte ho v kapse. Lidé vás vidí, jako ambiciózního člověka jdoucího za svým cílem i přes mrtvoly, v pohádce byste byli zatrpklá ježibaba. Musí vám děti pomáhat v domácnosti? U lidí standardní výchova, u nás jste nepřející macecha. Hrajete vždy fér, říkáte lidem pravdu a jste čestní? Divný samorost versus ušlechtilý princ. A tak dále. Myslím, že je nad slunce jasné, že říše lidí je pro nás záporné bytosti ideálním místem pro nový start.

K úspěchu stačí málo. Vezměte si třeba čarodějnicí. V pohádkách to byla přebornice v míchání všelijakých lektvarů a mastí, ale stačila jedna chybička a bum, princ se změnil v žábu a ona měla co dělat, aby si zachránila holou kůži. Ovšem v lidském světě to byla úplně jiná liga. Lidé nechtějí někoho proměnit v dýni nebo si elixírem získat lásku. Vůbec ne. Tady se hraje na jiné věci. Facelifty, botoxy, vyhlazování vrásek, jiná barva vlasů, světlejší pleť bez jakýkoliv kazů, delší řasy, barevné nehty a bůh ví co dalšího. Ale proč jim to nedat? Vezmete jen pár ingrediencí, naházíte je do kotle, cosi u toho zamumláte, nalijete to do kelímků, zařídíte pompézní reklamu a je to, úspěšná kosmetická firma je na světě.

No jo, ale co když lektvary míchat neumíte? Moje alchymistické dovednosti bohužel skončily u vytvoření jedu, který stejně pořádně ani nefungoval, takže kosmetika nepřipadala v úvahu. Předvídaní budoucnosti taky nebyla má silná stránka. Byla jsem zoufalá. Jedinou mojí útěchou bylo kouzelné zrcátko, které mi Sněhurka milostivě nechala. Jasně, zámek to není, ale taková lichotka vám náladu zvedne docela spolehlivě. A tehdy mi to došlo. I obyčejní smrtelníci přece touží potom mít takové malé kouzelné zrcátko, tak proč jim ho nedat?

Stačilo najít pár šikovných lidí a dát jim inspiraci. Úspěch na sebe nenechal dlouho čekat. Brzy dobyla svět nová značka, která ve svém logu, jako výraz díků, nese věc, která celý můj příběh začala – nakousnuté jablko. Ze symbolu, který v pohádkové zemi znamenal chladnokrevnou vraždu (byť díky princovi jen dočasnou) se vyklubala naprostá senzace, jejíž výrobky se těší neuvěřitelné oblibě. Šťastný konec si tedy nakonec našel cestu i ke mně...

Možná vám tohle všechno připadá absurdní, neuvěřitelné, ba dokonce nemožné. Ale zkuste se na chvíli zbavit zažitých stereotypů a položte si otázku, proč by to nemohla být pravda? Celý svět věří pohádkám a nikdo se o jejich pravdivosti neodvažuje pochybovat. Může to být tím, že jsou už po staletí vyprávěny stále stejně a jakákoliv novátorská myšlenka je pak okamžitě zavrhnuta? Nebo je to lidskou touhou po vítězství dobra nad zlem, protože v dnešní době je takovýto jev vzácnost? Kdo ví. Třeba se jednou bude

vyprávět pohádka o Zlé královně, která se tak snažila dosáhnout svého šťastného konce, až se jí to nakonec podařilo. V příbězích je totiž možné všechno.

Bára Vránová

Můj příběh

Mnozí se mě ptali, proč jsem se stala průvodkyní. Odpovídala jsem jim, že rozhodl můj zájem o historii, kterou jsem chtěla přiblížit i jiným lidem, možnost se každý den procházet starobylými místnostmi a také to, že jako průvodce jsem si nemusela nazouvat nechvalně proslulé zámecké papuče. Ano, tato práce měla mnoho výhod. A ovlivnila celý můj životní příběh.

Zrovna jsem dopovídala pikantní historku ze života posledního hraběte, kterou jsem vždy zařazovala uprostřed, aby mé posluchače pobavila a oni udrželi pozornost i do druhé poloviny prohlídky, a popohnala jsem je do další místnosti. Jeden postarší pán však nijak nereagoval a dále si zaujatě prohlížel nenápadnou malbu zastrčenou v rohu za sekretářem. Rozhodla jsem se, že se půjdu zeptat, jestli má nějaké otázky, ale on mě předběhl.

„Slečno, ta paní na obraze je vám strašně podobná, myslím, že takto byste mohla vypadat za třicet let!“ řekl ohromeně.

Jeho tvrzení mě docela překvapilo, protože tohle mě při pohledu na obraz opravdu nikdy nenapadlo. Rychle jsem zalovila v paměti, co o něm vím, protože ve svém výkladu, který jsem si za roky sestavila, jsem ho nikdy nezmiňovala.

„No to tedy nevím,“ pousmála jsem se, „Tato dáma je ale velmi záhadná. Víme o ní, že nebyla šlechtického stavu a pro všechny byl šok, když si ji nejmladší hraběcí syn vzal. To je ale všechno. Veškeré záznamy o ní byly zničeny nebo se ztratily po druhé světové válce, kdy byl zámek rodině zkonfiskován. Třeba to byla má dávná příbuzná!“

„Možná,“ podotkl a konečně se přesunul do následujícího pokoje, kde už na nás čekali ostatní.

Zbytek prohlídky proběhl hladce, a když jsem dovyprávěla svůj zámecký příběh, lidé mi s úsměvem poděkovali a začali se rozcházet.

Mám padla! pomyslela jsem si šťastně. Rozloučila jsem se s kolegy, posbírala si své věci a vyrazila ze zámku. Mé kroky však nevedly domů – nejzábavnější část dne mě teprve čekala. Zamířila jsem k budově pekárny, která se nacházela na okraji anglického parku. Původně zde stávaly stáje, a byla to výborná výchozí pozice pro to, co jsem se chystala udělat.

Lidstvo už od svého vzniku sní o cestování v čase. Většina si ale myslí, že je to jen sci-fi, volání dálné budoucnosti či záležitost filmů a knih. Já jsem o tom ale věděla své.

Schovala jsem se mezi stromy a rychle se převlékla do dobového oblečení. Dnes jsem byla rozhodnutá podívat se do počátku dvacátého století, protože to jsem ještě mnohokrát nenavštívila. Vytáhla jsem z tašky malou ošatku s vajíčky, rozhlédla se kolem sebe, jestli se sem náhodou nezatoulal zvědavý

návštěvník, a když jsem usoudila, že je vzduch čistý, tak i nejdůležitější předmět ze všech – krásné kapesní hodinky, které na sobě měly vyryté složité ornamenty. Jejich ciferník byl na první pohled úplně běžný, ale pokud jste se dívali pozorněji, uviděli jste, že mají mnohem více ručiček než je obvyklé. Nastavila jsem na nich datum, na které jsem se chtěla přenést, vzala do ruky ošatku a zavřela oči.

„Osobo, co tady děláte?“ nevrlý hlas mě vytrhl z transu. Patřil postaršímu muži v uniformě, který si mě podezřívavě prohlížel. Pohled na něj mě utvrdil v tom, že se nacházím tam, kde mám – na stejném místě, ale v jiné době.

„Omlouvám se, pane, nejspíš jsem zabloudila,“ lhala jsem pohotově, „Nesu něco pro kuchaře.“ Ukázala jsem mu svou ošatku.

„Aha,“ zamručel, „Zámek je tamtím směrem!“

„Děkuji!“ pokývla jsem na něj, a rychle se klidila z jeho dosahu.

Vystoupila jsem ze stínu stromů a přešla na pěšinku vedoucí k budově zámku, která vypadala mnohem méně oprýskaná než v mých časech. Dorazila jsem až k bráně, kde se majordomus zeptal, co si přeji. Ukázala jsem mu vajíčka a nevině se na něj usmála. Jen pokývl a pustil mě dál.

Uf, oddychla jsem si. Hrát si na vesnickou děvečku, která šlechtě přinesla čerstvé suroviny do kuchyně, většinou zabralo na jedničku, ale i tak jsem vždy byla nervózní, jestli má taktika vyjde.

Snažila jsem se působit nenápadně a přihlížela shonu, který byl všudypřítomný. Sloužící běhali sem a tam, aby splnili vše, o co je panstvo požádalo. Na nádvoří právě hudebníci nacvičovali své vystoupení – zřejmě se bude konat slavnost. A tušila jsem, že v horních patrech se urození věnují svým každodenním činnostem. Ti mě zajímali nejvíce – vždyť kdybych je jen letmo zahlédla, věděla bych, jak doopravdy vypadali lidé, o kterých návštěvníkům vyprávím! Dostat se nepozorovaně nahoru však bylo téměř nemožné, takže jsem se musela spokojit s potloukáním se po chodbách přízemí a posloucháním historek, které si mezi sebou jejich podřízení vyprávěli. Byly mnohokrát velmi zajímavé, i když jen klevety.

Tentokrát jsem měla snad největší nutkání podniknout něco víc. Rychle jsem se podívala na své hodinky – ještě zbylo dost času. Podmínkou bezpečného návratu totiž bylo, že člověk musel stát na stejném místě přesně hodinu po tom, co se v minulosti ocitl.

Tak to teda riskni! pobídla jsem se. Co nejnenápadněji jsem vyrazila ke schodišti pro služebnictvo – kdyby mě někdo načapal, vymluvím se, že jsem se ztratila při cestě ke kuchaři. Vystoupala jsem po něm a vešla do mnohem honosněji vybavené chodby. Z jejího konce jsem zaslechla tlumené hlasy. Odvážila jsem se blíž a zjistila, že dveře do pánského salonu někdo zapomněl zaklapnout. Nahlédla jsem dovnitř – panebože, vždyť to je hrabě Bedřich!. Debatoval s mužem, který byl ke mně zády, takže jsem ho nemohla blíž

identifikovat. Fascinovaně jsem je poslouchala. I když vedli rozhovor na docela vážné téma, hrabě měl v očích hravé ohníčky a vůbec nevypadal tak seriózně a upjatě jako na svých portrétech. Byla jsem ve svém živlu a všechny nové poznatky nasávala jako houba. Tolik nových podnětů a zajímavostí do mého výkladu! Zasnila jsem se tak moc, že jsem si málem nevšimla, že muži vstali a potřesením rukou stvrdili své jednání. Uvědomila jsem si, že bych nejspíš měla zmizet, protože pokud tak rychle neučiním, cizinec na mě za chvíli narazí. Vycouvala jsem a po špičkách se vrátila zpět na schodiště. Ještě, že jsem se ze svého transu probrala včas! Ale jak dlouho jsem tam vlastně stála? Snad ne moc! Se strachem jsem zkontrolovala hodinky a zjistila, že mi do konce limitu zbývá pouhých pět minut. Rychle pryč!

Rozběhla jsem se. Teď už nebyl čas na krytí, prostě budu muset proletět kolem lidí, které potkám, a doufat, že se za mnou nikdo nepustí. Schody jsem brala po třech, přízemí překonala bez zaklopýtnutí a hnala jsem se k bráně. Tam mě také nečekaly žádné překážky. Dostala jsem se na cestičku, kterou jsem přišla, a napětí ve mně polevilo – dokážu to! Už jenom tahle zatáčka a za chvíli jsem doma!

Bum!

„Au!“ vyjekla jsem. Náraz opravdu zabolet a před očima mi tančily černé mžítky.

„Slečno, jste v pořádku?“ zeptal se mě starostlivý mužský hlas.

Dezorientovaně jsem vzhledla. Srazila jsem se s mladíkem, který vypadal, že se zrovna vrátil z projížďky na koni. Nejmladší syn zdejšího pána, uvědomila jsem si.

„Ano, nic mi není,“ vydechla jsem a začala se mu omlouvat.

„Nic se nestalo, tak hezká dívka do mě nenarazí každý den,“ odvětil s milým úsměvem.

Úsměv jsem mu oplatila a přemýšlela, co na to odpovědět.

„A kamže jste tak spěchala?“ zeptal se.

Kam jsem to vlastně běžela? pomyslela jsem si zmateně. Kam jenom... Srážka mi nejspíš odkrvila mozek, protože jak jinak bych mohla zapomenout na svůj limit!

Bez rozloučení jsem se vyřítila pryč. Měla jsem přeci nějakou rezervu, nemůže být pozdě! Dorazila jsem se pod svůj strom, stoupla si pod něj a čekala. Vteřiny se táhly, zklidnil se mi dech, teď to přijde!

Nic se ale nestalo. Vůbec nic. Co se děje? Že by? Ale ne... To ne!

Podívala jsem se na hodinky a úlekem mi na chvíli mi přestalo bít srdce. Zmeškala jsem svůj limit o pouhou minutu. A teď jsem tu byla uvězněná. Navždycky! Už nikdy nevidím své blízké, nikdo nezjistí, co se semnou stalo. Zhroutila jsem se na zem. Tohle je konec...

Průvodce zaujatě odříkával text a návštěvníci ho nadšeně poslouchali. Dal jim hádanku, oni na ni odpověděli, a pak se spokojeně přesunuli dál. Počkal, až budou všichni pryč, zhasnul a vydal se za nimi. Ti, kdo toho dne zámek navštívili, by vám jistě potvrdili, že si zapamatovali vše, co viděli a slyšeli. Vše si důkladně prohlédli. Nebyla to však docela pravda. Bez povšimnutí totiž zůstal jeden obraz, na kterém byla namalována paní s trochu posmutnělým úsměvem a velmi zvláště zdobenými hodinkami v levé ruce.

Tereza Škařupová

Knihovna mých snů

Knihovna mých snů by byla zcela multiplatformní a napsaná v C. Určitě by obsahovala důležité věci, jako např. nastavení časovačů (i těch opakovaných), vytváření oken (která budou na každém systému vypadat jako nativní okna, aby aplikace nevypadala, jako že do systému nepatří, jednotné grafické API, které by se překládalo do Direct3D na Windows a do OpenGL/Vulkanu na ostatních systémech, jednoduché funkce pro tvorbu neuronových sítí (aby člověk nemusel psát vlastní sadu nástrojů, kdykoliv chce experimentovat s umělou inteligencí a strojovým učením) a předem vytvořenou neuronovou síť pro OCR (Optical Character Recognition).

Když jsem nějakou takovou knihovnu hledal, narážel jsem jak na slibné projekty, jako třeba SDL, které ovšem neobsahovaly všechno, tak i na naprosté blbosti ve stylu Markaos/libeverything.so, která není multiplatformní (nepodporuje Windows, jenom Linux, OS X a FreeBSD) a už ani neexistuje, protože si autor uvědomil, že udržovat takto rozsáhlou knihovnu je pro jednoho člověka nemožné.

Nezbývá mi tedy nic jiného než pro vznik mé knihovny snů něco udělat. Ale kde začít? Zkusím třeba napsat část pro neuronové sítě, na tom určitě nebude nic těžkého a ještě mi to umožní hned po dokončení přidat i OCR. Hmm... neuronové sítě. Asi nejdřív budu potřebovat vhodnou strukturu, protože jak každý ví, struktura dat je při návrhu důležitější než dokonalá implementace kódu.

Dobře, neuronovou síť si můžeme představit jako strom: na začátku je kořen (vstupní neuron) a od něj pokračují vrstvy skrytých neuronů a nakonec výstupní vrstva. Počkat... ve stromu přece nemohou kořeny sdílet listy – takže strom to nebude. Možná bude stačit, když budeme mít seznam vrstev a v každé seznam neuronů, protože v sousedních dvou vrstvách jsou všechny neurony navzájem propojené. To vypadá slibně, můžeme pokračovat k implementaci.

Ta by neměla být nijak složitá, vždyť stačí jenom napsat sadu funkcí pro tvorbu sítí (budeme jenom přidávat vrstvy na konec seznamu – na tom nic není), testování (předáme vstupní hodnoty neuronům v první vrstvě) a učení (budeme opravovat sílu vazeb mezi jednotlivými neurony... takže zpátky k návrhu datových struktur, zapomněli jsme na vazby mezi neurony).

Zkusme to třeba tak, že si každý neuron bude pamatovat sílu vazby k neuronům z předchozí vrstvy, třeba podle pořadového čísla neuronu v dané vrstvě. K definici neuronu tedy přidáme ještě jeden očíslovaný seznam síly vazeb, kde číslo vazby bude odpovídat číslu neuronu z předchozí vrstvy. Začíná se to nepříjemně komplikovat...

Jsme zpátky u implementace – funkce pro tvorbu a testování není nijak těžké upravit, popis této nudné činnosti tedy nechám na fantazii čtenáře, ale zajímavá bude funkce pro učení, která, stejně jako funkce pro testování, dostane vstupy a odpovídající výstupy, ale v případě chyby ještě upraví síť tak, aby příště reagovala lépe. No jo, jenže jak v případě chyby poznat, který neuron ji způsobil? Podle krátkého hledání na internetu to vypadá, že budeme muset neurony (výstup ANO/NE) změnit na perceptrony, které sice pro většinu hodnot dostatečně daleko od nuly budou mít stejný výstup jako neurony, ale poblíž nuly se jejich hodnota bude měnit tak, aby bylo možné provést derivaci jejich výstupní funkce.

Hm... derivace... to nějak půjde. Prostě napíšu tuhle funkci podle nějakého jednoduchého návodu na internetu, tenhle problém určitě řeší každý začínající programátor. Jenže co to? Nikde nic, jenom nějaký divný příklad v Pythonu, kde využívají pokročilé funkce základních knihoven, které v C tak nějak nemám a musel bych si je implementovat sám (což by nebyl problém, kdybych aspoň věděl, co přesně ty funkce v Pythonu dělají). Možná nebyl dobrý nápad začít s neuronovou sítí...

Zkusíme to grafické API – stačí pár základních primitiv a můžeme kreslit cokoliv, počítačová grafika je přece jenom spousta trojúhelníků a občas nějaký mnohoúhelník – to bude jednodušší. Takže jak na to? Asi se nejdřív naučíme OpenGL. Stačí projít pár návodů a budou z nás mistři, kteří si klidně můžou vytvořit nové API založené na OpenGL, kdykoliv budou chtít, a klidně i levou rukou se zavřenýma očima. Je to přece jenom pár trojúhelníků.

Dobře, jak se v OpenGL kreslí trojúhelník? Nejdřív vytvoříme grafický kontext... ale to se přece na každé platformě řeší jinak! No, naštěstí existuje knihovna GLUT, která tohle vyřeší za nás (snad). Tak jo, okno a kontext máme, už jenom to kreslení. Použijeme funkci `gl_draw_triangle()` s asi šesti parametry, pořád nic těžkého.

Dobře, funkce jsou nějak napsané, jdeme to otestovat: napíšeme jednoduchý program, který vytvoří okno a do něj nakreslí jednobarevný trojúhelník – to je oblíbená ukážka OpenGL. Kompilace. Spuštění. „Segmentation fault (core dumped)“. Kašlu na to, zkusím radši ty časovače.

Ve Win32API je funkce `SetTimer()` s pouze třemi parametry, posixové systémy pravděpodobně nic jako přímou implementaci časovačů nemají, budu muset použít buď SDL, nebo to vyřešit sám pomocí více vláken a funkce `sleep()`. Více vláken – to rádo končí segfaulty s naprosto nesmyslnými chybami. Raději to SDL... Přidáme funkci `everything_set_timer()`, která zavolá funkci `SDL_SetTimer()`. To je opravdu přidaná hodnota k SDL.

Radši to nechám být, mám důležitější věci na práci...

Pohádka na dobrou noc

Dne 4. 10. 1235 se na náměstí království Valašské Meziříčí odehrála vražda vzácného a ohroženého druhu zvířete. Ano, hádáte správně, draka.

V odpoledních hodinách na náměstí přilétl drak a svědkové potvrdili, že neměl zlé úmysly. Svědkyně vypověděla: „Vypadalo to, že se jen chtěl dvořit princezně. Víte co, pochválil jí šaty a tak.“ Najednou údajně na náměstí vpadl šílený muž s mečem a na draka zaútočil. Lidi zachvátila panika a utíkali. Do pár minut na místo přiběhli stráže a zdravotníci, ale báli se zasáhnout. To, co se odehrávalo dál, svědkové a stráže popsali jen jako „teror.“

Muž draka brutálně napadl. Začal do něj ze všech stran sekat. Drak se bránil, ale bohužel mu jeho velikost zabránila v obratném vyhýbání se útokům na malém náměstí. Během boje totiž vykřikoval, ať toho cizinec nechá, že nám tu nechce nic poničit. Muž drakovi nakonec odsekl jednu z jeho tří hlav. Drak ztratil značnou část krve a kvůli svým zraněním na místě zemřel.

Již dnes (ke dni 5. 10.) na náměstí probíhá demonstrace. Lidé nadávají na vraha a na místo vraždy lidé nosí svíčky a květiny pro draka. Člen místní skupiny pro ochranu zvířat řekl: „Můžeme jen doufat, že nebyl poslední svého druhu. Jednalo by se o úplné vymření draků.“ Pohřeb se koná za týden.

Stráže odvedli neznámého muže k výslechu, kde vypověděl, že se jmenuje princ Viktor a tento čin vykonal pod slibem Kazisvěta, krále VM, že mu za zabití dá polovinu království a jeho dceru. Královská rodina byla ihned odvedena k výslechu. Princezna údajně o ničem netuší a král přiznal, že nejspíš dělal ukvapené závěry a za vše se hluboce stydí. Více informací se zatím bohužel nepodařilo získat.

Mezi lidmi se hovoří o vlastizradě a soudce Vševěd uvedl možné tresty pro muže, ale i krále. Princovi, jakožto nájemnému vrahovi, hrozí nejlépe pranýř a diskutuje se o useknutí pravé ruky. Král může dostat až trest smrti za vlastizradu a „prodávání“ království, nemluvě o jeho dceři, tudíž obchod se ženami. Soudní řízení proběhne 6. 10., tak neváhejte a sledujte, co se bude dít.

Eliška Marková

Pohádka na dobrou noc – Příběh s kriminální zápletkou (asi něco mezi)

„Mamiíí!“ volal na mě můj desetiletý syn, když se mi ho konečně podařilo poslat do postele, „já se chci s vámi dívat na televizi.“

„Tak to ne, na to jsi ještě malý,“ odpověděla jsem, „Ale jestli chceš, povím ti pohádku. Co bys řekl na pohádku o Červené Karkulce?“

„Ale mami, to je pro malé děti. Já už jsem velký, víš? Tondovi máma nikdy nevypráví pohádky a může se s nimi dívat i na kriminálky,“ protestoval Kája.

„Tak co bys řekl na takovou trošku modernější, napínavější verzi pohádky o Červené Karkulce, takovou, kterou by paní Novotná Tondovi nikdy neřekla,“ pokusila jsem se syna zaujmout a podle jeho výrazu zjistila, že úspěšně. Začala jsem tedy vyprávět...

V jednom malém městě žila v paneláku se svou mámou jedna patnáctiletá slečna. Jmenovala se Veronika, ale od té doby, co si na táboře na popud kamarádek obarvila své krásné dlouhé vlasy na červeno, jí nikdo neřekl jinak než Červená Karkulka.

Jednoho večera za ní přišla do pokoje máma. Karkulka byla našťvaná: „Proč jí sem zase leze?“ říkala si.

„Karkulko,“ řekla s vážností maminka, „popřála jsi dneska babičce k jejímu svátku?“

Karkulka se zhrozila, pořád jen myslela na tu dnešní diskotéku v klubu U Vlka a na babičku úplně zapomněla. Maminka byla velmi našťvaná a prohlásila, že dnes večer na žádnou diskotéku nepůjde a že půjde hezky s flaškou vína a bonboniérkou za babičkou, aby jí popřála. Karkulka okamžitě otevřela pusu, aby protestovala, když ale viděla přísný pohled v maminčiných očích, radši zmlkla a vydala se na cestu.

Na chodníku bylo rušno, ve městě bylo dnes hodně lidí. Všichni spěchali na diskotéku. Když Karkulka procházela kolem klubu, zvuk hlasité hudby ji na chvíli donutil vytáhnout si sluchátka z uší. Dívala se na zástup lidí stojící před klubem a strašně moc chtěla jít dovnitř.

„Nakonec proč bych nemohla babičce donést dárek až za deset minut?“ pomyslela si a rozběhla se do klubu.

V klubu hrála hlasitá hudba a bylo tam hodně lidí. Karkulka chvíli tancovala, ale pak si povšimla, že se na ni dívá jeden krásný, asi dvacetiletý kluk stojící u baru. Usmála se na něj a sledovala, jak se zvedl a šel k ní. Byl velmi sympatický, po chvíli Karkulka zjistila, že to je syn majitele – Jakub Vlk junior. Nějakou dobu si povídali, když se jí Jakub zeptal, proč drží neustále tu

dárkovou tašku. Tak mu Karkulka pověděla, že jde navštívit babičku, která je sama doma a má svátek.

„Nechceš se na to vykašlat a jít se se mnou projít?“ zeptal se Jakub. Karkulka byla jako u vytržení, Jakub se jí líbil, a tak s nadšením souhlasila, babička to pochopí, taky byla kdysi mladá. Jakub jí řekl, ať počká před klubem, že si musí ještě něco zařídit...

Karkulka čekala a čekala, už tam stála asi dvacet minut a Jakub nikde. „Neřád jeden!“ pomyslela si a naštvaná vyrazila k babiččině paneláku, měla ještě čas. Když vystoupala těch pět pater a pohlédla na babiččin byt, na chvíli se zarazila – dveře byly otevřené! Moc nad tím ale neuvažovala, babička už byla stará a často zapomněla zamknout.

Karkulka vešla do bytu, babičku nikde neviděla, ale na posteli spatřila jakýsi hrbol pod peřinou – že by si lehla dřív? Karkulka zavolala do peřiny: „Babičko, to jsem já, Karkulka, přišla jsem ti popřát k svátku!“

„Jé, to jsi hodná Karkulko,“ ozval se chraplavý, nezvykle hluboký hlas z pod peřiny, „Mně není dobře, víš? Nemůžeš přijít zítra?“ Karkulka se zarazila, tohle by babička nikdy neřekla. Natáhla ruku a odhrnula peřinu. A hle! Pod peřinou ležel Jakub a vedle něho babiččiny zlaté řetízky. Než však stačila Karkulka zakřičet, Jakub ji popadl a hodil ji do komůrky na potraviny a zamkl za ní dveře.

Karkulka chvíli zírala na dveře a pak se otočila, na zemi vedle ní ležela její babička. Lekla se, že jí ublížil, ale podařilo se jí nahmatat tep – byla jen omráčená. Karkulka přemýšlela, co bude dělat. Pak si vzpomněla na babiččina divného souseda – ve volném čase byl myslivec a s pistolí snad i spal. Popadla kovovou trubku a začala do topení vyťukávat SOS. Tohle uslyší celý panelák.

A ano, po chvíli uslyšela, jak se otevřely dveře a soused myslivec vešel dovnitř – samozřejmě i s pistolí. Uviděl Jakuba a hned zařval: „Ruce vzhůru zloději, nebo budu střílet!“ A jelikož byl Jakub jen pubertální výtržník, žádný velký kriminálník, lekl se a hned se vzdal.

Karkulka byla za chvíli i s babičkou na svobodě a jediné, co zbývalo, bylo odvézt babičku do nemocnice a počkat na příjezd policie. Naštěstí se babičce nic nestalo a Karkulka si z toho odnesla to, že věřit cizím lidem není vždy to pravé ořechové.“

Dopověděla jsem pohádku a usmála se, můj syn už spal. Zítra mu půjdu koupit nějakou detektivku – přece jen, nějak tu paní Novotnou překonat musím.

Skvěle. Škoda chyb.

1-

Hana Bernhardová

Pohádka na dobrou noc

Venku se rychle zešeřilo a na okenní římsu dopadly první sněhové vločky. Už to vypadá, že sv. Martin přijel na bílém koni.

Jen co se malý prvňáček Honzík osprchoval a oblékl do pyžama, maminka už ho hnala do postýlky. Je nejvyšší čas, dnes pomáhal připravovat večeři a zítra ráno měl vstávat do školy.

„Maminko, dnes jsem celé odpoledne v pokojíčku hledal pastelky,“ povzdechl si a vklouzl pod peřinu. „Někam se mi ztratily.“

„Aha! Tak to byl určitě nějaký skicárek!“ usmála se maminka a pečlivě přikrývkou s obrázkem medvídka Pú srovnala.

„Kdo?“ zamračil se.

„Skicárek,“ zopakovala maminka a posadila se k Honzíkovi na postel.

„A kdo to je?“

„Takový nezbedný tvoreček, velký asi jako tvoje dlaň, celý oranžový a vypadá jako aktovka. Místo rukou a nohou má pružinky, na kterých jsou upevněny kolečkové brusle, panečku, by ses divil, jak rychle se umí pohybovat. Věčně se usmívá a jeho velká očka mu rošťácky svítí.“

„Ještě nikdy jsem o něm neslyšel. A co skicárek vlastně dělá?“

„Nejčastěji má na svědomí nepořádek, ale má i umělecké sklony. Se svými kamarády, ve skupinkách zhruba po deseti, bydlí ve zdech každého domu i bytu. Tam mají své pokojíčky, ve kterých ve dne spí. V noci, když spinkáš, opustí skicárek svůj příbytek, začne jezdit po domě, sbírá různé předměty, které barví nebo špiní, přemísťuje, rozhazuje. Strašně ho to baví a chechtá se na celé kolo. Některé věci se mu tak líbí, že neodolá a sbírá je pro sebe, do své aktovky. Nakonec si vše odveze do svého domečku. Tam poklady vyloží na hromadu – zubní pastu, fixy, pastelky, kousek čokolády, vodové barvy a mnoho dalšího – a pustí se do umělecké výzdoby svého pokojíčku. Rozmazává čokoládu, čmárá pastelkami, fixy dělá nejraději puntíky. Nejšťastnější je, když najde řasenku, protože její štěteček dokáže vykouzlit krásné obrazce. Skicárek však není žádný zlodějíček, na druhý den všechny přemístěné věci vrátí, ale problém je, že na úplně jiné místo. A tak je možné, že zítra najdu tvoje pastelky pod polštářem,“ zasmála se maminka.

„A ty jsi někdy skicárka viděla?“ vyzvídal Honzík dál.

„Jednou pozdě v noci jsem zahlédla kousek pružinové nožky, když se přede mnou snažil rychle schovat pod gauč. Druhý den ráno jsem našla v pračce prázdný kelímek od jogurtu.“

„Já bych chtěl takového nezbedníka někdy potkat...“ zasnul se Honzík.

Maminka mu dala pusu na čelo a pohladila ho po blondřatých vláscích.
„Když teď rychle usneš, možná se ti o malých zlodějíccích bude zdát.“

„Dobrou noc, mami,“ Honzík se usmál, zívł a zachumlal se pod peřinu.

„Dobrou, zlatíčko,“ zašeptala maminka, zhasla světlo a pomalu za sebou nechala zaklapnout dveře dětského pokojíčku.

Snad se svatý Martin bude venku činit a do rána napadne pořádná bílá peřina.

Tereza Čtvrtníčková

PRÁCE NEBYLY JAZYKOVĚ A STYLISTICKY UPRAVOVÁNY.
VYDALA MĚSTSKÁ KNIHOVNA VE VALAŠSKÉM MEZIŘÍČÍ
V ROCE 2016.

MASARYKOVA 90, 757 01 VALAŠSKÉ MEZIŘÍČÍ

WWW.MEKVALMEZ.CZ

SESTAVIL: TOMÁŠ STRÍTESKÝ

20 VÝTISKŮ